

DERÚS ISTVÁN

AMI JÓ VOLT . . .

*Ami jó volt és élet —
az is vértelen lett . . .
A zöldülő hajlatok mögött,
a rezgő nyírerdő alatt
májfoltokkal
kivert sárga homok
apró szemcséi
gyönggyé váltak szememben . . .*

*Irdatlan, mocsaras rétek felől
sípoló, hörgő hangokat
hallok szüntelen . . .
Az én hangjaim,
vagy talán apámé lehet?!
Messzről —
a képzelet alatti, jeges
folyók felől
síkoltozó, véres tollú madarak
reppennek át az égen,
s hosszú, izzó csíkok,
szalagok
maradnak-utánuk . . .*

*Ami jó volt és élet —
üveges tekintetté válik . . .
Mint nehéz, öntött vasajtók,
a pillák lezárulnak,
a menekülésbe vetett hitem
elszenesedik,
s már emlékezni sem
lesz elég idő életemre . . .*

EZ VOLNA HÁT!

Már kinyúlt a teste,
a levegő nem folydogál
át a szájon. Szemének arcadó
villanásai alámerültek ...
Az orvos pulzusát már nézte —
csak szakálla serked még
(szinte hallom, vagy képzelem).
Öt méterre tőlem egy kihűlt elem:
embermúlt, ki tegnap még szólt,
bár a halálra célzott,
de hinni akkor se hihettük,
hogy ma még bekövetkezik!

S bekövetkezett. Délután három óra —
tegnap a rokonok búcsúzásokor
jobbulást, minden jót kívántak,
s holnap már jegesen fekszik előttük ...
A szív az áll ... A tüdő behorpadt ...
Csak a szőr és köröm nő ...
A szem lezárva, a száj beesve,
mint barlangmúzeum, bezárva.
Ez volna hát a küzdelmes élet!?
Ez volna hát a hatvanegy év!?
Amikor megszületett, nem írták homlokára,
hogy ekkor és itt végzi be!